pas. 589.

ei ole kuninga tütrel enam midagi ütelda ning tõla wend oli wõitland. Kõõmuga ütles kuninga tütar: „Tulge mu juure ning akka mu kaela ümber ja oled mu ja mu riigi tulewane tõugi, keik teised oma kulla ja õbe kingitustega on tühjad."
Nüüd ünti ka wana kuningas fõste, nõutedi fellele mõt wäimeest, fee oli kõigega rahul. Pärast ünti eeft kojaft kaks wenda ka fõste, ning nüüd kõneldi keik asjad lahki puhki läbi. Wünaks peeti pulmad, misnädalate kauba kestjed.

2. Lolliste poeg

Kord elas üks wana emake oma pojukesega ühes jauna maskas, ete üsna wiletsat moodi, pojal oli mõistusest ka pigem natuke puudu, selle pärast ema mure suur oligi.
Kord akkas poeg linna minema. Nägi, mõisa rehelised tuultsid wärawate wahel wilja. Pois läks juure ning ütles: „Tunal on annud, wõtku ka." Rehelised tõrjusid poisi kõde ning pekksid läbi. Pois tuli nutes koju emmele kaibama: „Ma sai tõna mõisa rehelisteks käest pekksa." Miks pärast? „Rehelised tuultsid wärawate wahel wilja, ma läksi ka waatama ning ütlesin: „Tunal on annud wõtku ka." „Ei poeg, ja ei pea mette nõnda ütlema, waid nõnda: „Tunal on annud, andku weel." Teise päewa põles see rehi maani maha, pois läks ka waatama, ütles üks ema sõna: „Tunal on annud, andku weel." Rehelised ning teised inimesed tõrjusid jälle poisi kõde ning pekksid läbi. Pois tuli nutes emmele kaibama: „Ma sai tõna jälle pekksa." „Kelle käest, mis pärast?" Mõisa rehi põles, ma läksi ka waatama ning ütlesi ju sõna: Tunal on annud,